

Jaarverslag 2008 Kamerkoor Ton sur Ton

Toen ik enkele weken geleden na de wekelijkse repetitie in café Groenewoud samen met enkele collega-koorleden van een welverdiend biertje zat te genieten, kwamen onverwachts de dirigent en enkele leden van een concurrerend Nijmeegs kamerkoor binnen. Dat leidde in ons groepje tot het ophalen van herinneringen aan een enerverende periode die wij, door toedoen van deze dirigent, enkele jaren geleden met het toenmalige Camera Nova meemaakten. Er gebeurde in genoemde periode van alles: we studeerden een prachtig programma in, kregen een stuk of tien nieuwe leden, gaven een schitterend concert voor meer dan 400 bezoekers, maar kregen ook een conflict met de dirigent en belandden in een heuse bestuurscrisis. Het eind van het liedje was dat de dirigent ons verliet, met medenemen van een groot aantal koorleden, de rest van het koor in een toestand van behoorlijke ontredde achterlatend. Omdat ik ook toen al secretaris was, was het mijn taak van al deze gebeurtenissen in het jaarverslag kond te doen. Dat deed ik naar beste vermogen en toen ik op de jaarvergadering mijn verhaal had voorgelezen, kreeg ik een langdurig applaus en werd ik de hemel in geprezen omdat ik het allemaal zo mooi op papier had gezet. Maar, wat was het, alles bij elkaar, een vervelende periode geweest!

Ik ben bang dat het jaarverslag over 2008 heel wat minder spectaculair zal zijn, want echt enerverende ontwikkelingen of vervelende dingen hebben zich dit jaar niet voorgedaan. We hebben onder leiding van Onno prettig gerepeteerd en een paar mooie optredens gegeven. In het begin van het jaar werkten we aan een programma met als hoofdmoot de Missa Papae Marcelli van Palestrina en als moderne tegenhanger een deel uit de Harmony of the Spheres van Joep Franssens. Zowel aan Palestrina als aan Franssens hadden we nog een hele klui, maar onder Onno's deskundige en inspirerende leiding kregen we de muziek steeds beter onder de knie. Een eerste optreden met deze muziek gaven we op zondag 3 februari in de Walburgiskerk in Arnhem. Tijdens de generale repetitie op 30 januari viel het niet mee om te wennen aan de galm en de kou in de kerk, maar op zondagmiddag was de temperatuur beter en de galm minder, doordat de kerk redelijk met bezoekers was gevuld. De Stichting Stem en Stilte omlijstte het concert met het lezen van enkele teksten en de presentatie van een kunstwerk.

Het tweede concert met dit programma vond plaats op zondagmiddag 27 april, de verjaardag van Onno en ook de dag waarop mijn kleinzoon Simon geboren werd. Ondanks het mooie weer waren er 80 bezoekers, die ons met een langdurig en enthousiast applaus beloonden. Na afloop hadden we, zij het met een trage en enigszins haperende bediening, een gezellige nazit op het terras van hotel Sionshof.

Het tweede grote project in 2008 werd gevormd door een programma met uitsluitend muziek van Johannes Brahms, te weten het motet "Warum ist das Licht gegeben...?" de Fest- und Gedenksprüche, Fünf Gesänge en de Liebesliederwalzer.

Tijdens het Nijmeegs Muziekfestival op 1 juni konden we hier al iets van laten horen, namelijk het motet Warum ist das Licht, gecombineerd met het stuk van Joep Franssens. Als afsluiting van het eerste semester was er op 29 juni een workshop stemvorming onder leiding van zangpedagoge Anja Kwakkestein. Na afloop konden de vermoeide kelen gesmeerd worden op een port-proeverij bij de Cave de Portugal. De deelnemers waren van oordeel dat beide onderdelen een herhaling waard waren.

Toen we eind augustus de repetities weer hervatten, bleken de Fest- und Gedenksprüche het grootste struikelblok. Het heeft heel wat inspanning en geduld gekost voor we deze stukken enigszins beheersten. Daardoor ging jammer genoeg veel repetitietijd verloren voor met name de Liebesliederwalzer. Onno koos ervoor een aantal Liebesliederwalzer in kleinere

bezettingen te laten zingen, waarbij het lang onduidelijk bleef wie de twee solostukken (nr. 7 en nr. 17) mochten doen. In het koor werd daar druk over gespeculeerd en Angela bracht zelfs een enigszins tendentieuze krantenartikel over deze slepende kwestie in omloop, maar uiteindelijk besloot Onno de twee stukken te schrappen.

Het concert kreeg de titel "Johannes Brahms, een dubbelportret" en werd op zondagmiddag 23 november in de Antonius van Paduakerk gegeven. Er waren ongeveer 150 toehoorders. Deze mooie opkomst was vooral te wijten aan de enthousiaste voorverkoop van kaartjes door de leden. Ondanks enkele uitglijders werd het een goed concert. Vooral het motet en de Fünf Gesänge maakten duidelijk veel indruk op het publiek. De Liebesliederwalzer werden op de vleugel begeleid door Ceciel van Duinhoven en Huub Rennen die zich behoorlijk van hun taak kweten. Hoewel niet alle liederen even vlekkeloos verliepen, was het publiek toch duidelijk gecharmeerd van deze muziek. Vooral nr. 6, het verhaal over het kleine hübsche vogeltje, viel in de smaak en werd terecht dan ook nogmaals als toegift gebracht. Onno draaide zich daarbij om naar het publiek en kreeg de hele kerk aan het meedeinen.

Eind 2008 telde het koor 6 sopranen, 9 alten, 6 tenoren en 9 bassen. Vanaf begin maart was Marcel Augusteijn de tenorengroep komen versterken. Hij bleek al snel een welkome aanvulling. In september liet Mirjam Veenstra weten zich niet meer zo goed thuis te voelen bij het koor en nam dus afscheid. In november werd Jan Willem Rutgers slachtoffer van een vervelend ongeluk, waarbij hij beide voeten brak. Hij was dus geruime tijd was uitgeschakeld, maar bleek genoeg motivatie te hebben om na enige weken weer, in een rolstoel, op de repetitie te verschijnen.

In navolging van Angela kwam in december onze voorzitter Erik tijdens de repetities ook enkele keren met krantenberichten op de proppen. Het waren berichten over wat genoemd werd "het gouden duo Frans en Marianne". Tegelijkertijd liet Erik weten dat zijn termijn als voorzitter verstreken was, hetgeen bij menigeen het vermoeden deed rijzen dat hij wellicht aan het solliciteren was naar het voorzitterschap van de fanclub van Frans en Marianne.

Afrondend meen ik te mogen zeggen dat we een rustig jaar beleefd hebben, waarin we met plezier gerepeteerd en geconcerteerd hebben. Schokkende feiten hebben zich niet voorgedaan, dus dat levert een heel wat korter en minder spectaculair jaarverslag op dan dat waaraan ik in het begin van mijn verhaal refereerde. Is dat jammer? Mijn schrijvershart zegt ja, maar mijn zangershart zegt nee en mijn zangershart is veel groter dan mijn schrijvershart! Laten we maar zo doorgaan!

Nijmegen, 4-2-2009
Frans d'Haens